…Я прийду до трави, так приходять нарешті до тями,
Скину руки навстріч… так скидають із себе тягар…
Вийде мати з дверей… Полинами війне… полинами…
Розлетиться в світах листвяний лісовий календар.
Я злечу до води, так хмарини у росах зітхають,…
Бо дитина іще, і діточа абетка прощань,
Он метелик злетів, а струмок на очах висихає,
І пелюстка долоні гіркої сльози не вміща.
Ще світи голубі, а за хвилю — рожеві, зелені,
А вітрець осідлав золотої хмаринки лоша,
І весела бджола навертає круги біля мене,
І сусідський хлопчина кудись, як завжди, поспіша.

….Я прийду до верби, не одних вона тут повінчала.
Затокує ріка – і не стримати хвилю жаги.
Затремтять береги під пронизливим світлом печалі,
Та ріка розведе і оплаче мої береги.
Скаже мати: не йди, бо блукання ті будуть даремні.
Я всміхнуся: пощо ти мені свої крила дала?
І одкриється шлях, та позаду зачиняться двері,
І вогні розростуться, та більше не буде тепла.
Бо кохання моє — жаливою, солоним прибоєм,
Потім — тільки світіння прощальних судьби переправ.
І уже без стріли — тятивою лише… тятивою…
Забриниш від високих, на грані розриву, октав.

…Я прийду до гнізда. У хисткі і блідаві відзимки,
І хитнеться навстріч постаріла знайома верба,
Де хоробре дівча вже протоптує першу стежинку,
А вода у струмочку колюча, й така голуба.
Шепочу їй: не йди. Та вітри вже дзвенить стременами,
Опускає дівча рученята у сиву ріку.
Така рання весна. Полинами цвіте… полинами…
Ще відчинені двері, хоч ключ вже стримить у замку.

Я повернусь сюди, так відходять сніги у коріння,
Так колосся скидає зерно із важкого крила.
Що там далі? Весна. Переміни… Авжеж переміни…
Врешті, я ще не знаю. Туди я іще не дійшла…

Наталя Дзюбенко-Мейс